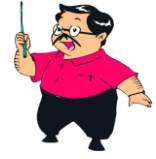

เหตุรำคาญ เพราะ “เสียงดัง” .. วัดได้ต้องไม่เกิน 10 เดซิเบลเอ

โดย... ลุงเป็นธรรม

สายด่วนศาลปกครอง 1355

ส่วนที่ 1 เสียงดังรบกวน ... เป็นเหตุรำคาญที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องระงับ

จากกรณีเสียงดังที่เกิดจากการตีระฆังอันเป็นกิจของสงฆ์ของวัดแห่งหนึ่งในเขตกทม. ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตของคนที่อยู่อาศัยในคอนโดฯ ที่ตั้งอยู่ใกล้เคียงจนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง

ยังไม่ทันไร.. ปัญหาร้องเรียนจากการเปิดเครื่องขยายเสียงเพื่อเดินแอโรบิคในสวนสาธารณะใจกลางเมือง.. ปัญหาจากการที่วัดเปิดธรรมะเสียงดังรบกวนผู้อยู่อาศัยในหอพักใกล้เคียง...ตามมาติด ๆ และเหตุรำคาญลักษณะดังกล่าวอาจเป็นปัญหาในอีกหลายแห่งและอาจเกิดขึ้นบ่อยครั้ง..*ครับ !! อันที่จริง ...* การเกิดเสียงดังในบางกรณี ถือเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจทั้งผู้กระทำให้เกิดเสียงดัง ผู้รับผลจากเสียงดัง และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่ดูแลระงับเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ปัญหาเสียงดังรบกวนดังกล่าว ... น่าจะยุติได้ด้วยเหตุและผลทางกฎหมายนะครับ ..

วันนี้ ลุงเป็นธรรมจึงนำตัวอย่างข้อพิพาทในคดีปกครองเกี่ยวกับเสียงดังรบกวนมาให้ท่านอ่านกันครับ.. ซึ่งอาจจะทำให้ผู้อ่านได้ทราบว่า “เสียงดัง” ระดับใด ? ที่กฎหมายกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุได้

อุทธรณ์คดีปกครองคดีนี้ มูลคดีเกิดจากนายของอาจฟ้องคดีต่อศาลปกครองว่า ตนและครอบครัวได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากเสียงดังที่เกิดจากการเคาะเหล็ก เคาะสังกะสีจากสถานประกอบกิจการรับทำและซ่อมภาชนะโลหะทุกประเภท เช่น รางรับน้ำฝน ภาชนะประกอบอาหารและบรรจุอาหาร...ของนายกล้าหาญที่อยู่ติดกับบ้านพักอาศัยของตน

ก่อนฟ้องคดีนี้ นายของอาจได้ร้องเรียนไปยังนายกเทศมนตรีและผู้ว่าราชการจังหวัดหลายครั้ง

โดยมีหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องได้เข้าไปตรวจสอบและแนะนำแก้ไข.. *ครับ* เช่น เทศบาลอุตสาหกรรมจังหวัดและสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ตรวจสอบวัดค่าความดังของเสียง 2 ครั้ง การวัดค่าระดับเสียงรบกวนไม่เกินมาตรฐาน คือ ไม่เกิน 10 เดซิเบลเอ

ต่อมา เมื่อนายกล้าหาญยื่นคำขอต่อใบอนุญาตประกอบกิจการ เทศบาลจึงได้ออกใบอนุญาตฯ

นายของอาจไม่เห็นด้วย จึงฟ้องนายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) และนายกล้าหาญ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาให้นายกเทศมนตรีปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด โดยสั่งให้สถานประกอบกิจการหยุดทำการส่งเสียงดังสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ตนและครอบครัว

คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ... *ครับ*

ส่วนที่ 2 เหตุรำคาญเพราะ “เสียงดัง” .. วัดได้ต้องไม่เกิน 10 เดซิเบลเอ

จากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ... *เมื่อมีข้อร้องเรียน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไม่ได้มีนงใจ .. ครับ* โดยมีการตรวจสอบและแนะนำให้ผู้ประกอบการแก้ไขหลายครั้ง

กรณีดังกล่าวถือว่า นายกเทศมนตรีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ?

คดีนี้ ศาลท่านได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ แล้ว สรุปได้ว่า ภายหลังได้รับการร้องเรียนจากนายองอาจ ผู้ฟ้องคดี นายเทศมนตรี ได้จัดส่งเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบข้อเท็จจริงทุกครั้ง โดยปรากฏว่าสถานประกอบการที่พิพาทเป็นอาคารพาณิชย์ 3 ชั้น ประกอบกิจการประเภทการเชื่อมและประสานโลหะทุกชนิด โดยมีผู้ทำงาน 2 คน และใช้ชั้นล่างในการประกอบกิจการทำภาชนะโลหะ การทำงานส่วนใหญ่ทำด้วยมือ มีเครื่องปั๊มสังกะสีหรือโลหะทำด้วยเหล็กขนาดใหญ่และใช้กำลังคน ไม่มีเครื่องจักรหรือมอเตอร์ไฟฟ้า

ภายหลังการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ได้ให้คำแนะนำแก้ไขในเรื่องลักษณะการทำงานหลายประการ คือ

ในการบัดกรีเชื่อมโลหะให้เจ้าของสถานประกอบการหยุดปฏิบัติงานหลังเวลา 17 นาฬิกา และให้ย้ายเตาเผาที่ใช้ในการบัดกรีไปอยู่อีกฝั่งหนึ่งของร้านที่ไม่อยู่ติดกับบ้านผู้ฟ้องคดี และในการตรวจสอบสถานประกอบการครั้งที่ 2 ก็แนะนำให้ย้ายสถานที่เคาะโลหะไปอยู่บนชั้น 2 ของอาคาร ซึ่งเป็นห้องกันมิดชิด โดยให้ใช้พื้นยางหรือแผ่นพลาสติกหรือผ้าอย่างหนาปูพื้นรองรับทุกครั้งที่มีการเคาะโลหะที่จะทำให้เกิดเสียงดัง และให้ถือปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

อีกทั้ง ได้ขอความอนุเคราะห์จากสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ให้ตรวจวัดระดับเสียงเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาตามคำร้องเรียนของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานดังกล่าวได้ดำเนินการตรวจวัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิด ณ บ้านของผู้ฟ้องคดีถึงสองครั้ง โดยครั้งที่ 1 วันที่ 3 สิงหาคม 2552 และครั้งที่ 2 วันที่ 31 สิงหาคม 2552 ผลการวัดระดับเสียงปรากฏค่าระดับเสียงรบกวนเท่ากับ 5.3 เดซิเบลเอ และ 3.2 เดซิเบลเอตามลำดับ ซึ่งถือว่ามีค่าระดับเสียงรบกวนไม่เกินมาตรฐานทั้งสองครั้ง

จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนในเรื่องเสียงดังจากการเคาะและตีโลหะตามข้อร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดแล้ว

สำหรับเสียงดังที่เกิดจากการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ถือว่าเป็นเสียงรบกวนที่เป็นไปตามกฎหมายกำหนดหรือไม่ นั่น !!

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยในประเด็นนี้ว่า “เสียงที่จะถือว่าเป็นเสียงรบกวนจะต้องมีระดับเสียงจากแหล่งกำเนิดในขณะที่มีการรบกวนที่มีระดับเสียงสูงกว่าระดับเสียงพื้นฐาน โดยมีระดับการรบกวนเกินกว่าระดับเสียงรบกวนที่กำหนดตามข้อ 2 ของประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 29 (พ.ศ. 2550) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ที่กำหนดให้ระดับเสียงรบกวนเท่ากับ 10 เดซิเบลเอ หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าระดับเสียงรบกวนให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน”

เมื่อผลการตรวจวัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิดที่บ้านของผู้ฟ้องคดีไม่เกิน 10 เดซิเบลเอ เสียงที่เกิดจากการดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงไม่เป็นเสียงรบกวนที่มีมลพิษทางเสียงต่อสุขภาพ และไม่เป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 (4) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกอบกับข้อ 1 ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และมาตรฐานในการควบคุมสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2545 จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(รายละเอียดอ่านได้ในคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.627/2561...ครับ)

คดีนี้ เป็นการฟ้องว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการป้องกันระงับเหตุรำคาญไม่ให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนมาโดยตลอดและต่อเนื่องและแม้ว่าเสียงดังยังคงมีอยู่ แต่เมื่อผลการตรวจวัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิดที่บ้านของผู้ฟ้องคดี หรือระดับเสียง ณ สถานที่ที่มีการรบกวนไม่เกิน 10 เดซิเบลเอ ซึ่งถือว่าไม่เป็นเสียงรบกวนที่มีมลพิษทางเสียงต่อสุขภาพ และไม่เป็เหตุรำคาญตามมาตรา 25 (4) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จึงไม่ถือว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติครับ !

ส่วนที่ 3 ฐานกฎหมายเกี่ยวกับเหตุรำคาญและค่าระดับเสียงรบกวน

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

มาตรา 25 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ ... (4) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตราย ต่อสุขภาพ

มาตรา 28 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง

ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 29 (พ.ศ. 2550) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 โดยข้อ 2 กำหนดว่า ให้กำหนดระดับเสียงรบกวนเท่ากับ 10 เดซิเบล (เอ) หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้ มีค่ามากกว่าระดับเสียงรบกวนดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน
